

рила изборътъ си върху тогозь чловѣка стори ми ся че го сполучихъ. Г. Бевланъ е твърдъ богатъ и ще донесе имотъ почти равенъ съ този на съпругътъ му; ще каже, че г-жа Маргарита ще заключава, че той е по некорыстолубивъ отъ другытъ, защото и тѣхнытъ нужды нѣма; и тя по-безвѣрно бы прѣзирала приложеніето на свойтъ имотъ; и тѣй, ето, споредъ нейъ, едно колко-годѣ по-здрово поручителство за любовь. Достойна за оплакваніе дохватка! твърдъ голѣма измама въ това дѣто да мѣри нѣкой си степенътъ на своекорыстіето на характерытъ споредъ степенътъ на имотытъ; обыкновенно лакомството прорасва наедно съ пробогатываніето, и тѣзи които по-нѣматъ нищо, не сж тѣ най-сиромаситѣ.

Да ли не е възможно да си отвори очигъ, да разбере това недостойно избираніе и да намѣри въ дълбочинытъ на сърдцето си, съвѣтътъ който азъ не могъ да ѝ дамъ? Да ли не е възможно да ся роди внезапно въ сърдцето ѝ ново, неочаквано чувство, което да събори неразумното рѣшеніе на разумътъ? Или по-право, да ли това чувство не ся е родило? Не чухъ ли азъ прѣди малко необоримытъ доказателства на сжществованіето му? Непостоянствата, двоеніята, бореніяга, сълзытъ на които отъ нѣколко врѣме на самъ азъ съмъ или свидѣтельтъ или прѣдметътъ, какво друго показватъ, ако не единъ умъ който ся колебае и не е господаръ на себе си?